

ELSŐ FEJEZET

„Ha te látsz engem, akkor tévedsz...” – Crucian Carp

Harry felkönyökölt az ágyon. A másodosztályú kabin apró ablakán csak az átláthatatlan fekete-séget nézhette volna, így éjfél körül. Újra hallotta a hatalmas dördülést, ami az előbb felébresztette és majdnem legurult az ágyról, ahogy a hajótest billegett és rázkódott. Magára rángatta a nadrágját és a bútorokba kapaszkodva az ajtóhoz ment. A folyosó üres volt és csak az éjszakai órlámpák gyér fénye világította meg, de kinyílt néhány kabinajtó és aggodalmas arcú emberek dugták ki a fejüket. Harry a kezeivel kitámasztotta magát a falon és elindult a hajó eleje felé. A lépcsőfeljáró aljában találkozott össze a hajóáccsal. Harry elállta az útját.

– Mi történik? Ilyen nagy vihar van, vagy mi a jóisten?

A hajóács láthatóan meglepődött, hogy ilyen későn a folyosón talált valakit. De hamar túltette rajta magát.

– Semmi baj fiam. Nyugodtan menj vissza a kabinodba. Nem lesz semmi baj. Ez egy öreg hajó, de ez csak egy kisebb hullámverés. Ha pánikba esel, az sem fogja elmulasztani. Próbálj meg pihenni. Reggelre csak egy rossz álomnak fog tűnni. Majd elfordul a fiútól és a fedélzet felé indult jellegzetes imbolygó járásával.

– Ne nézzen gyereknek! Itt senki sem pánikol. Csak tudni akarom, hogy mi a helyzet.

Harry elengedte a korlátot, hogy hátrasimítsa félhosszú világosbarna haját, (ami most szokásától ellentétben nem volt összekötve) de a következő pillanatban nekicsapódott a folyosó oldalfalának miközben csurom víz lett a lejárón becsapódó váratlan hullámtól.

Gvarek visszafordult a lépcső közepéről, és kissé bosszankodva fordult a fiú felé. Ismét felhorgadt benne az érzés, hogy kioktassa a kis szárazföldi patkányt, de eszébe jutottak a kapitány szavai. „Az utasokkal tisztelettudóan kell bánni, hiszen belőlük élünk.” Elfojtja a készletét és csak ennyit mondott: – Ez mindennapos dolognak számít, ha az ember a nagy korallzátonyok mellett hajózik. Még pár hajóút és észre sem fogod venni. A tenger végzi a feladatát, és ha megengedné én is végezném a sajátomat.

– Lehet, hogy magánál mindennaposak, de a prospektusban nem szerepelt! – gorombáskodott a fiú. Újabb dördülés rázta meg a hajót és a felső szinten éles vijjogásba kezdett riasztó. A folyosó lámpái hirtelen kialudtak. Harry hunyorogva várt, míg szeme megszokta a sötétséget és a vészjelzők apró piros fényeinek nyomán, a kabinja felé vetette magát. Az egyik ajtón egy testes férfi igyekezett kifelé fürdőköpenyben, kezében hatalmas Samsonite bőrönddel. Harry dühösen lökte félre a kis köpcös csomagját és beugrott a saját fülkéjébe. Nem érdekelte mit mondott a hajóács. Mindig utálta, ha hülyének nézik. A hátizsákjába dobálta a legszükségesebbeket.

– Nem kell sok dolog. Útlevel, pénz, tisztasági csomag, pulóver, esőkabát. – Magára rángatta a pólóját, egy száraz vászonnadrágot és a földre zuttyanva kapkodva felhúzta a tornacipőjét. Már indult kifelé, amikor visszafordult az órájáért, ami az ágy melletti asztalkán csúszkált ide-oda.

Beleborzongott a gondolatba, hogy majdnem elfelejtette.

Kinyitotta az ajtót, de kilépni már nem tudott a folyosóra, mert az tele volt rémült emberekkel. Mindenki a feljáró felé tolongott. Egy nő hangosan jajveszékelt és a kutyája után kiabált.

Harry kiprélte magát és hirtelen ötlettől vezérelve az ellenkező irányba indult. A folyosó másik végén levő karbantartó létra felé.

Hanga kolléganőjével kanasztázott luxus-kabinjukban, egy-két üveg jóféle vörösbor mellett. A hangulat némiképp emelkedett volt már – az egyik üveg üresen gurult ide-oda a padlón –, és éppen arról szólt a megint röhögésbe fulladó vita, hogy melyiküké lehetett az üveg által elsodort két lap, amikor az indokoltnál is jobban dülöngélni kezdtek. A kis cd-lejátszó elhallgatott. Hanga kezéből kiesett a pohár, de az üveg csilingelése helyett hatalmas reccsenés hallatszott. A két lány dermedten állt a kabinban, néhány pillanatig eltartott, míg az enyhén alkoholba mártott szürke-állományukban tudatosult a kép és a hang közti abnormális különbség. Hanga eszmélt először, agya a pillanat tört része alatt tisztult ki és állt át vészhelyzet-programra:

– Fogd a táskád, cipőd, meg a kaját, és gyere! – mondta kolléganőjének, miközben neki már a kezében volt az útitáskája, és kitapogatta benne a kacsás úszógumit, amit a kollegáktól kapott induláskor, viccből. Túraszandálját veszi éppen, fél lábon ugrálva, miközben egy utolsó pillantás vet körbe, hogy mi kellhet még, és már kifelé rohanva lekap az asztról egy üveget.

Elég hamar kiértek a fedélzetre. Nem volt kétséges, hogy milyen látvány és helyzet tárul majd szeme elé, ezért meg sem lepődött.

– *Elsüllyedünk!* – vágott belé a gondolat, mikor Kevint álmából felzavarta az első robaj. Azonnal kitisztultak gondolatai. Felpattant az ágyából, övtáskáját felcsatolta (mindig ruhában alszik, jó szokás), sapkáját fejébe nyomta, és már kint is volt a folyosón. Nem nézett körül, egyből a fedélzetre sietett a mentőcsónakokhoz s közben rágyújtott. Mikor odaért, már több tanácstalan emberrel találkozott, kik egymást nyugtatva vagy éppen idegesítve kiabáltak, egymás szavába vágva. Kevint csak a csónakok érdekelték. Megvannak... Ok. Hajó állapota: ismeretlen, de ha süllyed, lassan süllyed. Ok. Vissza a kabinba. Sorrend: cigaretta, öngyújtó, ivóvíz, csokoládé, kés, lámpa...

Ekkorra már kisebb mozgolódás támadt a folyosókon is. Nem figyelt az emberekre, azokat el-lökdösve igyekezett visszafelé. Miután a legszükségesebb dolgait összepakolta vízhatlan zsák-jába, ismét a fedélzet felé vette az irányt.

A folyosó pár perc alatt megtelt emberekkel, de Gvarek már a fedélzeten serénykedett. Azonban mivel az éjjeli őrködés az ő feladata volt, hamarosan felfigyelt az egyre zajosabb utasokra, és elindult, hogy megnyugtassa őket. Az utasok kabinfolyosón azonban kisebb tömeg fogadja. Gvarek enyhe szorongást érzett a gyomrában.

– Emberek, semmi ok az aggodalomra! Ez csak egy kisebb szélvihar érintése, és a hajó nincs veszélyben. – próbálta nyugtatni az utasokat.

– Szerintem, meg igenis van ok az aggodalomra. – mondta pimaszul Szamantha – Nem azért jöttem el, hogy az életemet kelljen félteni. Ha ezt tudom, hagyom, hogy a bátyám jöjjön! – dohogott, aztán a nyomaték kedvéért elkezdett segítségért kiabálni.

– Az egyáltalán nem segít, ha kiabálsz. Jobban tennéd, ha visszamennél aludni. – mordult rá a férfi.

– Aludni?! Nem lennék rá képes ebben a káoszban. Nem, itt maradok addig, amíg nem jönnek rendbe a dolgok! – mondta roppant határozottan a lány, és egyet még toppantott is hozzá a lábával. – *A fenébe! Még a karkötőmet is elvesztettem a tolongásban!* – konstatálta aztán, de már csak magában.

Szamanta föl-alá járkált az emberek között, és idegesen tördelte kezeit. Rázta a hideg, és a fejében átfutott, mi lesz a világgal, ha ő már nem lesz többé. A hajóács látta, hogy remeg.

– Nekem egy kis rum segíteni szokott. De neked ezt nem ajánlanám – mondta kaján vigyorral.

Ebben a pillanatban a hajó hatalmasat zökken és csikorgás hasadó hajótest zaja hallatszott, majd a bezúduló víz hangja. Gvarek félhangosan felszisszent.

– Na, most lehet pánikolni! – Aztán az utasokat félretaszítva céltudatosan elindult a karbantartó létra felé.

– Megmondtam, hogy lesz valami! – kiáltott föl Szamanta, miközben gyűrűit csavargatta vadul az ujján. – Az előbb meg még azt mondták, nincs ok az aggodalomra...

A víz hangja erősödött, egyre közelebről hallatszódott. Az emberek sikoltoztak, és rémült tekintetük hol a kormányzó kabinra, hol meg a többi utasra tapadt.

A hajó hirtelen megdőlt, az emberek a fedélzet felé vették az irányt, és nem törődve a többiekkel, nyomakodtak föl, egymás lábát taposva. A lány se tett másképp, de azért arra vigyázott, hogy ne érjen hozzá semmiféle kétes tisztaságú ruházathoz. Ekkor, valaki erőszakosan át akart furakodni mellette a keskeny feljárón.

– Na! Ne nyomjon szét maga idióta! – fortyant föl Szamanta.

– Oh, bocsánat, kicsi hölgy, de sietek... valami itt nincs rendben, ha nem vette volna észre... – válaszolta Kevin s ment volna tovább...

– Hát kösz. Tudom, hogy valami nincs rendben, de azért figyelnie kéne a többi emberre is! – hepciáskodott tovább, majd félhangosan nem éppen úrilányhoz illő szavakat ejtett ki a száján.

– Figyeljen kisasszony! – állt meg hirtelen. – Azzal, hogy nekiáll sértegetni, a túlélési esélyeit radikálisan lecsökkenteti, meg az enyémet is. Lesz szíves komolyan venni ezt a helyzetet, és a lábát kapkodja, ne a száját! – válaszolta idegesen és a félig szívott csikket egy határozott mozdulattal a padlóra dobta.

– Hát képzelje, igenis komolyan veszem a helyzetet, de talán maga is tudhatná hogy a hölgyeké az elsőbbség. Vagy nem tanították meg a jó modorra...? – Szamanta teljesen belelovallva magát a kioktatásdiba, ami jelen helyzetben élénken árulkodott zsenge identitástudata alakulásának kezdeti nehézségeiről.

– Ha a modorommal van baja, azt az esetleges túlélés után megbeszélhetjük. Nos, addig is FUSSON A MENTŐCSÓNÁKOKHOZ, MOST! – és taszított egyet a lányon, arra gondosan ügyelve, nehogy valami baja essék neki, majd a fedélzet felé kezdte terelni. Hirtelen az előttük téblábolóhoz szólt megérintve a vállát:

– Hé, fogja ezt a lányt és vigye magával!

– Mi van? Nem vagyok én az anyja! Van nekem most fontosabb dolgom is, mint pesztrálokodni!

– Tudom, nekem is más dolgom van... – válaszolta Kevin s már ment volna tovább.

– Akkor vigye maga a kislányt magával, ha annyira aggódik miatta, én nem vállalok érte felelősséget! És egyáltalán! Örüljünk, ha magunkra tudunk vigyázni! Szerintem...

– Nem érdekel! Vigyázzon rá, később megkeresem Önöket! És vigye a lány csomagját is, látom magának amúgy sincs... – majd eltűnt a lépcsőfeljárón.

– Akkor ez itt mi a túró??? – és Hanga dühösen meglóditotta táskáját a feljáró felé, ahol a férfi eltűnt, majdnem eltalálva vele a lányt. Aztán fűjt egy nagyot, keményen a szemébe nézett, és ellentmondást nem tűrő hangon közölte vele:

– Kislány, apád vagy ki az, nem tudom miért hagyott itt rám, de itt vagy. Ha jót akarsz magadnak, fogadj szót, én meg megteszem, ami tőlem telhető. Viszont hallottad, felelősséget érted nem vállalok! Értetted? A táskádat meg hozd magad. Indulj előttem, gyerünk már!!!

A lány, a két felnőtt által leforrázva, jobbnak érezte inkább bevágni a durcát, de engedelmeskedni.

– Te meg fogd be a szád, – mondta a pániktól össze-vissza kiabáló kolléganőjének Hanga – és inkább figyelj te is, mit csinálnak a matrózok! – miközben húzta maga után a legközelebbi mentőcsónak felé, ami ott himbálózott néhány méternyire. Már éppen elérték, amikor egy férfi durván elsodorta őket egymástól. Hanga a barátnője után kapott, de nem tudta megtartani.

– Gyöngyi! Hol vagy??? A jó életbe! Maga meg mi a fenét csinál itt?! Inkább engedje már a vízre azt a csónakot, de azonnal! Gyöngyiííí!!!

– Az nem olyan egyszerű dolog ilyen időben. Ha sietteti a dolgot, még valamit elrontok, és akkor volt csónak, nincs csónak. Na, lássunk hozzá a dologhoz. – mondta a hajóács, majd megfontoltan odalépett a mentőcsónakhoz.

– Ott a kötél! Kösse ki! – kiabált Hanga.

– Na! Most már fogja vissza magát egy kicsit. Tudom mi a dolgom, és ha amatőrök nem szólnak bele, akkor el is fogom végezni. – De a kor, és a sok elfogyasztott rum miatt már nem voltak olyan fürgék a hajóács reflexei, így az imbolygó fedélzeten elsőre elvétette a mentőcsónak kötelét.

– Basszus, ezt nem hiszem el! Hagyja, majd én! – kapta el Gvarek keze elől a kötélcsomót, és próbált rájönni, hogy lehet kigubancolni, közben rémülten kiabált tovább: – Hol vagy? Gyöngyi!!! Hallod? Hol vagy?

– Az nem lesz olyan egyszerű dolog. Az a kötél dupla tengerészcsomóval van megkötve. Ha pedig továbbra is a fülembé ordibál, akkor nem is lesz szüksége arra a csónakra. Ugyanis a további utat úszva fogja megtenni... – Gvarek idáig ért a mondandójában, amikor meglepődve látta, hogy a csomó a nő kezében megoldódott, és a csónak megindult a víz felé.

– Sikerült! Sikerült! Akkor engedjük le! Fogja már, nem bírom egyedül! – utasította Hanga, és közben újra meg újra kiáltott: – Gyöngyi!!! Gyöööngyiíííí!!!

Gvarek azonnal ugrott a csónakhoz, és megragadta a kötelet.

– Mondtam már, hogy ne ordibáljon a fülembé! Fogja azt az átkozott kötelet! – mordult Gvarek a nőre, és próbálva menteni a tisztességén esett csorbát, teljes erejéből tartotta a kötelet.

A csónak lassan, de biztosan ereszkedett a víz felé. Amint vizet ért, egy kötélhágcsót dobott a csónak után, és intett a körülötte állóknak, hogy másszanak le.

– Siessenek már az istenek szerelmére! Nem túl nagy ez a csónak. Maguk ott ketten szálljanak be! Ki akar még ebbe a csónakba szállni? – A kérdés közben megpróbálta elkerülni a kiabáló nő tekintetét, de nem volt szerencséje.

– Mi is! – mondta parancsolón. – Mi ketten, meg majd a barátnőm! – aztán amikor látta, hogy a helye biztosítva van a kislány mellett a mentőcsónakban, kiabálni kezdett:

– Hé!!! Ide! Ide! Ti négyen még befértek! Gyorsan! – és lelépett a csónakba.

Elaludtam. Már ideje volt. Testem végül megtörve engedelmeskedett az alvás szükségletének. Majdnem egy hete voltam talpon, de végre megtört az igen vastag jég, amely már három éve hatalmasodik, és egyre csak terpeszkedik fölöttem. Csend van, nyugalom és most őt sem kell látnom. Egy inszomniás számára az alvás maga a mennyei manna. Jönnek az álmképek. Tél van, de még sincs hideg, fekszem a hóban. Egy erdőben lehetek, hatalmas vastag törzsű fák vesznek körül. Boldog vagyok, boldog, mert végre alszom. Egyre nagyobb hópelyhek hullanak az

arcomra, és én csak gondtalanul bámulom a fák ágait és az eget. Hirtelen rossz érzés fog el, valami nincs rendben. Valaki karon ragad, jó erősen, felszisszenek fájdalommban. Felébredek. Minden jónak vége szakad. Egy hajókabin plafonját bámulom, érzem, ahogy az ágyammal együtt lebegek, mindenem csurom víz. Egy pillanatra hagyom, hogy magamhoz térjek. Nem, ez most nem egy morfiummámoros vízió, minden valódi, a jéghideg víz, a hajó, még én is. Felnevetek. Testem rázkódásától megbillen az ágy, én pedig beleesem a fagyos vízbe. Végül is jól jön, kitisztítja a fejem. Egyre élesebben látom abszurd helyzetemet, amin még jobban szórakozom. Eljöttem egy hajóútra, hogy kipihenjem magam, és tessék, erre elsüllyedek ezzel a teknővel együtt. Körbenézek, utazócsomagom után kutatva. Még ki sem pakoltam, úgy látszik jól tettem. Megragadom a vízen lebegő zsákom és gyorsan a hátamra kapom. Utamat a kabinajtónak veszem, de egy pillanatra megállok. A szobában ugyan sötét van, de mégis megpillantok valakit a szoba egyik sarkában. Ő az. Odafordulok. Most sem szól semmit, csak ül a széken, és engem bámul. Halott. Azóta látom, hogy behozták hozzám a patológiára. Mindenhová követ és egy szót sem szól. Szerencsére nem mindig látom, azt hiszem az a történet már csúnya véget ért volna. Tényleg pihennem kell, hátha akkor ő is örökre eltűnik.

A folyosón találtam magam, nem emlékeztem, hogy jutottam ki a kabinomból. Észrevettem, hogy nem hallok semmit. Váratlanul ért véget ez a süket csend. Ezernyi késként robbant be minden egyes hang a dobhártyámba, összecsuklottam a fájdalomtól. Már mindent hallottam, a hajótestbe ömlő víz robaját, kétségbeesett utastársaim elhaló hangját, a kiáltásokat, a pánikot. Erőt vettem magamon és csomagommal együtt feltápászkodtam, majd nagy nehezen a fedélzet felé botorkáltam.

A fedélzetre érve Kevin látta, hogy a matrózok a helyükön voltak. Élő kordonokkal terelték az embereket a csónakokhoz. Még egyszer ellenőrizte, hogy a nagyszájú lány biztonságban van-e, majd a tömegből kilépve a híd felé vette az irányt.

A vezérműben nagy volt a kiabálás. A rádió süket fehér zajt közvetített, de a kezelője ordított: „SOS, SOS, itt a Maryland Queen! Süllyedünk! SOS, valaki!”

Hatalmas volt a káosz, rá senki sem figyelt. A térképhez rohant: – *Helyzet, pozíció megvan. Irány vissza a csónakokhoz...*

Gvarek épségben leért a csónakba, a megrettent utasok közé. Még egy búcsúpillantást vetett a lassan süllyedő hajó felé, és régi tengerészszokás szerint tisztelegve búcsúzott a hajótól, amelyen évek óta szolgált. A tekintete végigfutott a közeli vízfelületen, és megnyugodva tapasztalta, hogy több mentőcsónak is sikeresen elindult.

Az utasok megrettenve kapaszkodtak a csónakban, ezért megpróbált egy biztató mosolyt küldeni feléjük. A reakciókból ítélve ez nem sikerült maradéktalanul. Ekkor egy villám csapott be a közelben, és valaki sikoltozni kezd. Valaki megragadta a bokáját, amikor éppen lépni készült. Elveszítette az egyensúlyát, a fejét beverte a csónak oldalába, és a világ elsötétült a szemei előtt.

Gvarek órákkal később szaggató fejfájással ébredt. Hangokat hallott valahonnan messziről, de az értelmüket még nem tudta felfogni. A szemhéján bevilágító napfény éles fájdalmat okozott neki. Halkan felnyögött.

- Szamanta látva, hogy ébrednek a férfi, egy behorpadt oldalú flakont vett a kezébe, és így szólt:
- Jól van? Kér egy kis vizet esetleg? – és előzőkenyen már kezdte is tekerni a flakon kupakját.
 - Nem köszönöm, nem vagyok szomjas. Mi a fene történt?
 - Mindenki felnyomakodott a mentőcsónakokra. Maga elesett, és elájult, aztán szerencséjére

valamelyik nemes lelkű utastársa karjaiba vette. Körülbelül hat órája utazunk a tenger habjain. Senki sem tudja, hogy hol lehetünk.

Gvarek kissé gondterhelt lett a hallottaktól. – És a többi mentőcsónak?

– Ha jobbra fordul, láthat kettőt, egy másik meg eltűnt mellőlünk. Nem tudjuk, mi lehet vele. Én személy szerint többet nem is láttam, de hogy most csak három csónak van a tenger e részén, az biztos.

A hajóács lehunyta szemeit, bizonyára fáradságot okozott neki a beszéd és a koncentrált figyelem. Szamanta se akarta zavarni őt, inkább újra szétnézett. A csónakban nyolcan voltak, a legtöbben aludtak, vagy csöndesen gondolkoztak. Mindenkinél volt valami kis holmi, de lerítt azokról, hogy sebtében szedték össze. A lány is gyorsan pakolt, ám neki azért sikerült a legtöbb holmiját lementenie. Az ő csomagja szinte másfél embernyi helyett elfoglalt, ami miatt kapott már pár szemrehányó pillantást, de a többséget nem érdekelte elcsigázottságukban.

– *Ha leszámítjuk, hogy egy hajótörést szenvedő csapat üldögélt a tengeren himbálózó csónakokban, igen szép reggelünk van. Ez a madárcsoport kis jóindulattal szivalakzatban repült az égen...* – ábrándozott egészen romantikus hangulatba kerülve a lány.

Ám nem a lány volt az egyetlen, aki észrevette a madarakat.

James nem emlékezett, hogyan jutott el a kabinjától a mentőcsónakig. De eljutott, és ez a lényeg.

– *Csak újabb vihar ne jöjjön!* – dobolt a fejében a gondolat. – *Egy vihart nem valószínű, hogy kibírnának ezek a mentőcsónakok. Valószínűleg soha senki nem gondolta, hogy egyszer tényleg szükség lesz rájuk... Csak disznek készítették őket, nem életmentésre...* – James igyekezett elhessegetni a pesszimista gondolatokat de a helyükre csak újabbak jöttek: az önvád és a kétségbeesés. – *Minek is kellett nekem eljönnöm otthonról... Miért nem volt jó az a nyugis, bár néha kicsit unalmas élet? Miért vágytam kalandra? Kell ez nekem?*

Miközben ezek a gondolatok foglalkoztatták, az eget bámulta. Nem látott semmi érdekeset rajta, néhány különös formájú felhőn, és egy madárcsoporton kívül. Aztán tudatosult benne, hogy a nyílt tenger fölött nem is olyan megszokott dolog egy madárraj.

– Emberek! Nézzenek fel az égre! Madarak. Szárazföldnek kell lennie a közelben!

– Komolyan? Lehet, hogy valami üdülőtelep... – csillant fel naívan Szamanta szeme.

– Nem tudom. Fogalmam sincs, merre lehetünk. Egy tengerész többet tudhat erről... – provokált kissé pimaszul a fiú.

– Üdülőtelep? Hol él maga? – nézett fel Gvarek gúnyosan elhúzva a száját. – Errefelé nincs semmi, csak a tenger és a mélyben a korallzátonyok. Még egy tisztességes korallsziget sem akad erre. Hihetnek nekem, már évek óta ezen a vidéken hajózik.

– Hogy-hogy errefelé nincs sziget a térképen?! Akkor ezek a madarak honnan jönnek?! – értetlenkedett gúnyosan James.

– Talán vándormadarak, azok képesek napokig repülni a tenger felett. Mondtam már, errefelé nincsen semmiféle sziget. Nem tartom valószínűnek, hogy a legutóbbi utam óta egy sziget emelkedett volna fel a tengerből... – Ezután Gvarek a csónak orrába ment, és ott foglalatoskodni kezdett egy fémládával. Amikor visszatér a helyére, már egy iránytű, térkép és még valamilyen szerkezet volt a kezében, ezeket kezdte el tanulmányozni, és egyre gondterheltebb arcot vágott.

– Hát ilyen nincs. Ez valami képtelenség. Tiszta örület. – motyogta zavartan.

Ezek hallatára a magukba zárkózott emberek kezdtek felocsúdni, és mindannyian ide-oda nézelődtek. Tompa izgatottság fogta el a társaságot.

– Az iránytűm össze-vissza forog... ennek semmi értelme... – mutatta fel a műszert elképedten a többiek felé a hajóács. – Sokat láttam már, de... ki érti ezt? – nézett körbe döbbenően a cserzett

arcú férfi.

– Nem hinném, hogy ez a Bermuda háromszög lenne – fordult hátra Harry.

– Bocsánat! – morogta oda a mellette szorongó lánynak, akit akaratlanul oldalba taszított.

– Nem az a bevett szokás, hogy a tengerészek hajóznak, az utasok meg bután hallgatják a sellő-történeteket? Eddig úgy tűnt, maga itt a tengerész – Harry stílusa egyértelműen kötekedő volt, mint mindig, amikor valami idegesítette, vagy aggasztotta.

– Azt tudom, hogy én vagyok a tengerész, de ilyenről még nem is hallottam. A tengerész legendák pedig fiatal matrózok ijesztgetésére valók.

– A tűzhányók által kilövellt gázfelhőknek gyakran elektrosztatikus töltésük van. Feltételezhető tehát, hogy ugyancsak elektrosztatikus töltésük lehet a mélytengeri tűzhányók gázainak is. Nem kizárt, hogy egy kitörés történt a múlt éjszaka.

– Ez magának tudományos magyarázat? Semmit nem értettem az egészből. Valaki más esetleg igen? Most használható információkra van szükségünk.

– Lehet, hogy nem tudományos, de Dr. H. Redline-nak megért egy publikációt – villant ellenségesen a fiú szeme, de a férfi már elfordult.

Gvarek bosszúsan elindult a csónak elejébe, és a mentőcsónak készleteit ellenőrizte. Ez láthatóan megnyugtatta, és már csak fél füllel hallgatta a mögötte zajló beszélgetést.

– *A dolgok állása szerint a készleteknek ki kell tartaniuk néhány napig ennyi ember számára. Ez elég idő ahhoz, hogy valaki ránk akadjon* – gondolta, majd hirtelen eszébe jutott, hogy a vészjeladót nem kapcsolta még be. Megkereste a ládában, de az arcvonásai néhány másodpercen belül megkeményednek. A jeladó bekapcsolása után nem történt semmi. Egyszerűen nem adott le jeleket. – *Ez nem sok jót jelent, de egy hét alatt még jeladó nélkül is van esélyünk a túlélésre. Legfeljebb a fejadagokat kell egy kicsit szűkösre venni.* – Gvarek úgy döntött, hogy ezt a problémát egyelőre nem tárja az utastársak elé. Van elég gondjuk e nélkül is.

Crucian érdeklődve figyelte az eseményeket. Vízpermetként feküdt a tenger vizén és mély gondolataiból felzavarták a hangoskodók. – *Emberek...* – szögezte le magában. Közelebb siklott feléjük. Furcsa érzelmek kavarodtak benne, hisz elhaladó járműveken kívül és néha idegesítő társai kivételével nem változik a környezet. – *Talán itt az ideje változtatni ezen...* – gondolta.

– Tyrell! – kiáltott bele az éteri síkba – Tyreeeeeell! Ezt nézd meg!

Harry elkezdett a zsákjában kotorászni. Áldotta az esztét, hogy a jóval drágább de vízhatlan hátizsákot választotta, amely városi használatban egyszerűen pazarlásnak számított. Mostanra a perzselő nap már régen felszárította a nedves éjszaka valamennyi emlékét. Csak a csónak aljában lötykölődött a rácsok alatt egy kis piszkos színű víz. Harry előhalászott egy csomag szőlőcukrot és odakinálta a barnahajú lánynak, aki mellette ült.

– Kérsz?

Szamanta megvető pillantást vetett a nem éppen márkás szőlőcukor zacskójára.

– **Azt hiszem, kihagyom... Azért kösz!**

A fiú végignézett a lány vékony, szinte fejletlen alakján és elhúzta a száját.

– Pedig lenne néhány pont, ahova hízhatnál egy kicsit.

– **Na, szállj le rólam! – húzta fel az orrát a lány.**

– Akkor halj éhen – rántott vállat a fiú; elkapta a szemben ülő nő pillantását, és felé nyújtotta a

zacskót. – Szőlőcukor. Nem terheli meg a beleket, de azonnali energia az agynak.

– Naná! Köszönöm. Tulajdonképpen nagyon éhes vagyok. Az ennivalókat... Az ennivalókat a barátnőm kapta magához, de őt meg... – nézett a másik két csónak felé – nem látom sehhol! Talán a negyedikben lesz! – mondta magára erőltetett nyugalommal. – Kérhetnék még egyet? Kösz. Nálam viszont van valahol egy kis erős... – kotorászott a táskájában, majd előhúzta az üveget. – Kalóriának ez se rossz, és a hangulatunknak sem fog ártani, tessék... – megvárta amíg a fiú iszik, aztán ő is nagyot húzott az üvegből, majd elgondolkodva nézte a fiút. – Mi a neve?

– Harry. Harry Lester. És magát hogy hívják?

– Havassy Hanga. Most akkor pertut ittunk... szia. – mondta fanyar mosollyal a nő.

– Szia. – válaszolt Harry, és még egyet kortyolt az italból.

– Hát jól befürödtünk... – mondta Hanga gunyorosan, de aggódó tekintete már visszavándorolt a többi csónak felé.

– Tudod, – Harry hunyorogva nézett a szikrázó tengeren ringatózó másik két csónak felé – arra gondoltam, talán össze kéne kötni a csónakokat. Így könnyen elsodor minket egymástól az áramlás.

– Igen. Azt hiszem ez jó ötlet! – lelkesült fel Hanga, és hirtelen elemében kezdve érezni magát, fennhangon folytatta: – Figyelem, Harrytől, itt mellettem, elhangzott egy meglehetősen jónak tűnő ötlet, miszerint kössük össze a csónakokat! Van valami ellenvetés? – levegő-vételnyi szünet majd folytatta – Akkor én elrendezem – vetett egy sanda pillantást a hajóácsra –, ezt a kupac kötelet, amíg közelebb eveznek a szomszéd csónakhoz. Kérem uraim, ha nem esik nehezükre, talán meg is mozdulhatnának. Halló! Hallják?

– Mi az ott a vízen? – szólt halkán a lapát mellett ülő férfi.

– Akkor megfogná már azt az evezőt, ami ott van maga mellett? – kérdezte csipős hangon Hanga, föl sem nézve, mivel még mindig a kötélcsomóval volt elfoglalva.

Szörnyű fejfájással ébredtem. Még élt bennem néhány emlékfoszlány a drámai eseményekről, ahogy álltam a fedélzeten és körülöttem mindenki, pánikszerűen rohant egy-egy mentőcsónakhoz. Valószínűleg én is így tettem, csak valami igen nagy erővel fejbe vágatott, amikor már épp készültem beülni az egyik apró csónakba. Reggel volt, nem volt hideg, egész kellemes idő lett, legalábbis a tegnapihoz képest biztosan. Ekkor eszméltem rá, hogy nem vagyok egyedül, egy fiatal lány feküdt velem szemben a csónak másik végében. Gyorsan felpattantam, már amennyire zsidbadó tagjaim engedték és odakúsztam hozzá. Az arca véres volt, mintha őt is fejbe vágta volna valami, az oldalából pedig egy fémszilánk állt ki. Nagyszerű, már eszméletlen volt. Körbenéztem. – Hogyne! – ordítottam. – Csak én, a végtelen tenger és egy haldokló lány. Pont erre volt szükségem. Visszakúsztam az elázott zsákomhoz és egy nehéz, vörös fémdobozt halásztam elő. Ez szerencsére most is nálam volt. Minden eszközt tartalmazott, ami egy kisebb műtéthez szükséges, igen ez a szakmai ártalom. Az emberek többsége sajnos tévhitben él, azt hiszik, a patológusok csak trancsíroznak, és könyékig másznak a holttestekben, de ez nem így van, talán még sokkal jobban is ismerjük az emberi testet és annak természetét. Miközben ezen gondolkodtam, már a lány pupillareflexeit vizsgálgattam egy apró, erre a célra használatos lámpával. Kesztyűt persze megint elfelejtettem elrakni, no nem baj, valahogy csak megoldom. Éljen a steril körülmény és persze én is sokáig éljek. Óvatosan végigvágtam a lány felsőjét majd levettem róla, hogy megnézzem mit is kéne helyrehoznom, úgy, hogy a páciens életben is maradjon. Nem is fémszilánk volt, ebbe a fémkarikába csúsztatják bele az evezőket, reménykedjünk, hogy a tüdőt békén hagyta. Nagy levegőt vettem, rég csináltam ilyet, még medikusként rohangásztam utoljára a sürgősségin és az nem tegnap volt. A lányt lassan az oldalára fektettem

és amennyire a tenger hullámozása megengedte, lassan elkezdtem kihúzni a fém darabot a testből. Mikor már teljesen kint volt a nem éppen odaillő „idegen tárgy”, ismét nagyot sóhajtottam. A vérzés viszonylag enyhe, tehát artériát nem ért és mindezért igen nagy köszöneteket mondhat majd a világ összes istenének. Bedugtam a nyílt sebbe az ujjam, hogy megvizsgáljam nem esett-e össze a tüdő, de az is sértetlen volt. Bevarrtam a viszonylag kis sebet, majd gézlapokat ragasztottam a varratra. Még néhány pillantást vettem a lány arcára, aki, valószínűleg úgy egy fél évig nem nagyon akar majd indulni semmilyen szépségversenyen, ugyanis ott is volt mit varrni és kitisztítani. Elcsigázva nyúltam végig a csónak padlóján és az eget bámultam. Be fog lázasodni, gondolkodtam. Ha azt túléli, fel fog épülni... madarak?

Az első hullámozást ütdött a csónaknak. Harrynek fogalma sem volt ki lehetett a szerencsétlenül járt férfi. A ruhája azt mutatta, hogy feltehetőleg a személyzet tagjai közé tartozott.

Hanga megdermedt. Bár nem nézett fel, hamar kitalálta, hogy mit láttak meg a többiek, és gerincében a jeges rémület szánkázott végig. Sosem látott még halottat. Temetésekre is csak akkor ment el, ha nagyon muszáj volt, de akkor sem nézett oda. Még ha közeli hozzátartozója volt, akkor is elkerülte a halott test látványát. Ő úgy gondolta azért, hogy úgy maradjon meg emlékeiben, ahogy az életben ismerte. Az igazság viszont az, hogy egyszerűen félt a halottaktól világ életében. A vészhelyzet viszont agyát meglehetősen átprogramozta, és a józanész felülbíráta félelmeinek egy részét is. Lassan feltekintett. A látvány most sokkal egyszerűbb volt, mintsem ahogy azt valaha el tudta volna képzelni. A víz végtelen sötétkékje, fölöttük az ég szikrázó fényben úszó kupolája... közöttük pedig egy békésen ringatózó test. Éppen arra gondolt már, hogy talán lehet rajta valami, amire a boldogtalannak már nincs többé szüksége ezen a világon, nekik pedig jól jöhetne, amikor valami megzavarta a békés csendéletet.

Még fel sem ocsúdtak a döbbenetből, amikor felbukkant az első háromszög alakú hátúszó a víz felszínén.

Vészhelyzetben Hangának mindig nagyon gyorsan vágott az esze.

– Gyorsan! Gyorsan! Az evezővel tolja el a testet a csónaktól! Jó messze! Cápaaa! – kiabálta már a másik két csónak felé, figyelmeztetve őket a veszélyre. A békés víztükör viszont hamarosan forni kezdett. A cápák iszonyú pusztítást végeztek a tetemeneken, amiket az áramlás sodort feléjük. A Hangáéktól messzebb lévő csónakban kitört a pánik; az emberek önkéntelen mozdulatokkal húzódkodtak el az állatok elől, és hogy akár néhány centit nyerjenek, ide-oda lökdösődtek a kis helyen. A rémült, ösztönszerű de értelmetlen menekülés a kis helyen végül azt eredményezte, hogy úgy belengették a csónakot, hogy a tragédia elkerülhetetlenné vált. A csónak felborult...

Harry ugyan úgy, mint a többiek elborzadt a látványtól, majd hirtelen mind segíteni akartak. Valamennyien egyszerre igyekeztek a csónak oldalához és nyújtogatták a kezüket az elérhetetlenül messze kiabáló és kapálódzó vízbeesettek felé. A következő nagyobb hullám és a megváltozott súlypont megtette a hatását.

– *Francba...! A zsákom!* – kapott felszerelése után Kevin, de mielőtt megragadhatta volna, egyensúlyát veszítve a vízbe zuhant. Véres sós víz ömlött a szájába, amitől köhögnie kellett, de a légvételtől még több vizet sikerült nyelnie. Mielőtt a pánik eluralkodott volna rajta, egy pillanatra – vagy egy örökkévalóságra – a víz fölé került és sikerült megszabadulnia a már hányingert okozó folyadéktól. Nagyot lélegzett, majd visszasüllyedt a víz alá. Szemét kinyitva kereste életmentő csomagját, de a víz olyannyira kavargott, hogy szinte semmit nem látott. – *A jó büdös életbe, a cigim is...* – gondolta mérgesen, s kapálódzó keze egy arra sodródó utastársa karjába ütközött. Erősen megszorította azt, és a felszín felé rúgta magát. A test követte.

Miután a felért a vízszint fölé, gyorsan kiemelte társa fejét is. – *Ez meg a fiatal kisasszony a nagy szájával...* – jutott eszébe, mikor ráemelte tekintetét. – *Mázlista, engem ki ment meg már megint?* – s közben tekintete a csónakot kereste. – *Franca, felborult...* – s már tempózott is a jármű felé, közben az alélt lányt a hátára fektetve húzta maga után.

A csónakhoz érve Kevin körbenézett, lát-e még valakit a közelében.

Hanga a csónak közepén ült, amikor felborultak. Egy pillanattal hamarabb fogta föl, hogy mi következik majd, és táskája fülét egy mozdulattal hirtelen beakasztotta az evezőlapát tartókampójába, hátha...

Csont-fagyasztóan hideg volt a víz, és aztán legnagyobb döbbenetére sötétség vette körül. – *Akkor most meghaltam?* – suhant át az agyán, de amikor fejét beverte a csónak oldalába, rájött, hogy azon belül van. Levegő nem sok volt, és a csónak így a cápától sem védte, hát hamar kiúszott alóla, görcsösen kapaszkodva a szélébe. Rémülten próbált körbenézni, hol vannak a többiek, de füle, orra tele ment vízzel, szemét csípte a só, alig látott valamit, így torkaszakadtából ordítani kezdett:

– Erre! Erre! Héééééé! Itt a csónak! Héééééé! Van itt valaki?

– Hé, maga! – kiabált rá, – hagyja abba a kajabálást! Segítsen!

– Mit segítek?! Maga segítsen inkább a csónakot felfordítani, vagy mi fordulunk föl, itt mind, tele a víz cápákkal!

– Nem, biztosan nem fogjuk tudni visszafordítani! – válaszolta – Másson fel és vegye el a lányt!

– Rohadtul csúszik! Örülök, ha egyáltalán feljutok! – Hanga próbált fölkapaszkodni, többször is, és kínosan sokáig tartott, amíg végre felkecmergett. – *De nekem legalább egyedül sikerült!* – gondolta a lányra nézve. – Jól van. Most tolja, én meg húzom!

Kevin a lány derekát megfogva igyekezett azt emelni, miközben egyensúlyát a csónak oldalával próbálta tartani. Nehezen, de sikerült feljuttatni.

– Ez már jó helyen van, megnyugodhat! Most gyorsan maga is föl!

– Nem, én nem megyek, hozok másikat – kiabálta szarkasztikusan és egy félmosolyt erőltetett arcára, majd a tenger felé fordult.

– Megint itt hagyja nekem ezt a lányt? Hát milyen apa vagy mi maga? De mindegy is, hisz mindjárt felzabálják a cápák! Hallja? Cápák! Itt cápák vannak!!!

– Tudom, de engem nem szeretnek – kiabálta még vissza, majd tempózni kezdett egy kapálózó kéz felé.

Harry igyekezett mozdulatlan maradni. A vízhatlan hátizsákba szorult levegő, mint egy mentőmellény tartotta fenn. Egy szőke nő tempózott a közelében, erőteljesen taposva a vizet, a fejét ide-oda kapkodva a rémülettől. A fiú pár pillanatig vacillált.

– *A nő nem fogja sokáig bírni, ha ilyen tempóban kapálózik. Ha viszont odaúszik hozzá, egészen biztos, hogy a nyakába csimpaszkodik, és akkor mindketten megfulladnak.* – Látszott a szőke nőn, hogy magán kívül van a rémülettől. Harry még végig sem gondolta teljesen, amikor egy fodrozódás jelent meg a nő mögött és a következő pillanatban az asszony eltűnt a víz alatt. Harry döbbenet meredt a sima víztükörre majd a csónak felé fordult és örült iramban úszni kezdett. Mielőtt kapaszkodó karját megfogták volna a többiek, hogy felsegítsék a csónak tetejére, még érzett egy erőteljes lökést a lábán. Hatalmasat rúgott és egy másodperc múlva már a csónakon fekvő lihegett. Az első, akit szemben meglátott, az a barnahajú nyafka liba volt. Harry elvagyorodott. – *Ez a kiscsaj annyira gebe, hogy a cápáknak se kell.*

Noira láthatatlanul lebegett a széllel együtt és gyönyörködve figyelte,

ahogy a cápák iszonyatos álkapsai a prédát marcangolták. Mindig lenyűgözte erő és a tökéletesség, ami ezt a ragadozót jellemezte. És az emberek..., *milyen ügyesen és gyorsan alkalmazkodnak a kialakult helyzethez. Igazán bravúros.* Noira megérintette egy arra úszó cápa hátát. *Érdes, hideg bőr. Mégis süt belőle az elszántság, célirányosság. Egy valódi túlélő.* Egy ideig még figyelte, ahogy az emberek felsegítik egymást a csónak tetejére. *No lám, az erők támogatják a gyengét, a gyenge pedig uralma alá hajtja az erősebbet.* Noira mosolyogva nézte őket. *Túlélők ők is.* Nem sokára elunta a dolgot és már másra figyelt. A hangos jajveszékelésen túl Crucian hangja siklott a habok felett. Már megint Tyrellt hívta.

Szamanta köpött egy adag sós vizet, amikor magához tért. – *Ez az a nő, akit rám uszított az a fickó. Na, gondolom a csomagom már nem lesz meg. Ez nem lehet igaz!* – A lány bosszúsan nézett körbe, és meglátta a szőlőcukros fiatalembert. – *Na, ez már megint, hogy néz rá....* – villant át az agyán, de szeme már a távolba meredt, ahol a hullák lebegtek a víz felszínén. Szamanta görcsösen kapaszkodott a csónakba. Ekkor egy mély hang szólt hozzá:

– Ne menjen közel a csónak széléhez. Igaz, már nem éhesek, csak a zsákmány közelében akarnak maradni. Túl sokat ettek túl hamar.

– *Hányan maradtunk?*

– Amint elnézem nem túl sokan. De ez a hajótörések velejárója sajnos. Ez így van mióta világ a világ. – mondta Gvarek rezignáltan, majd gúnyos mosolyra húzta száját: – De ha jobban belegondol, van valami haszna is... Majd nem kell nyomorogni a csónakban.

Kedvenc dallamát dúdolgatta, amit még a sellőlányok tanítottak neki egyszer régen, amikor Bernardo füléig eljutott az első velőtrázó sikoly.

– *Hát ez meg mi?* – Homlokát ráncolta, miközben közelebről is megnézte, mi történik. – *Emberek?! És itt van még az az idegesítő Crucian is... Remélem, most nyugton tud maradni, és nem maszlagol bele az eseményekbe.* – Bernardo még közelebb suhant a csónakokhoz. *Nincsenek sokan... – és az égre emelte pillantását.*

Gvarek a távolba révedt, és a végtelen tengert bámulta. Nem bánta volna, ha már vége ennek a lidércnyomásnak. – *Hajótörés, esztelenül viselkedő utasok, cápatámadás. Mi történhet még?* – Ebben a pillanatban, mint egy távoli emlék, egy dallam tört utat magának gondolataiban. – *Valaki énekelget? De nem, ez lehetetlen. A többiek a csónakban szemmel láthatóan nem szóltak semmit...* – és egy pillanatra átfutott rajta a gondolat, hogy meg kellene osztania velük ezt a dolgot... Aztán meggondolta magát. – *Még csak az kellene, hogy dilinyósnak nézzenek. Erről szó sem lehet.*

Aztán Gvareknek, maga sem tudta miért, de jókedve kezdett visszatérni. Arcán halvány mosoly jelent meg.

– *Hé, valaki!* – kiáltott Crucian – *Csináljatok már ide egy porondot vagy*

*mittomén, egy szigetet. Ha én csinálom, abba belefulladnak! Hééé!
Tyreeeeell! Berniiii! Hippiiii! Xehúúúú! Gyertek már elő! – s az éteri sík
beleremegett...*

Hanga még mindig remegve ült a csónak tetején. (A látottak sokkolták, és bár sokáig próbálta kordában tartani, idegei lassan felmondták a szolgálatot. Először csak sírt. Aztán zokogni kezdett, majd értelmetlen mondatokat kiabált, a tengert csapkodva két kézzel. Úgy fogták le. Bár a cápák nagy része már elhagyta a csónakok környékét, azért még ólálkodhatott néhány arrafelé, és nem volt jó ingerelni őket. Aztán már csak ült, és merev tekintettel révedt sokáig a semmibe.)

A nap erősen és részvét nélkül tűzött rájuk, a levegő vibrált körülöttük. Az az itt-ott megjelenő, szelíd kis szellő kevés volt még ahhoz is, hogy a hajukat meglebbentse, nemhogy enyhét adjon a testükre száradt só marta a bőrüknek. A csónak alja, amin ültek felforrósodott, alulról is égetve őket. Pokoli érzés volt.

Az agyát betöltő teljes ürességben aztán egyszer csak megjelent valami. Egy kis szín? Egy kis fény? Egy kis hangfoszlány. Ez kizökkentette révült állapotából. Lassan körülnézett, de úgy látta senki nem reagált erre rajta kívül, s ez elbizonytalanította: – *Lehet, hogy megőrültem?* – gondolta magában elborzadva, és jobban figyelni kezdett. Újra hallotta a hangot, most sokkal tisztábban ugyan, viszont éppen olyan érthetetlenül, amitől zavarba jött, de fülét és értelmét kihegyezve még jobban figyelt, mert túl jó volt hallani. Valami kellemes érzés suhant át rajta, amire meggyötört teste és lelke már kínzóan ki volt éhezve. S szólt a hang, egyre közelebből és egyre szebben, mint egy gyönyörű zene, elvárásolta hallgatóját...

Ekkor reccsent fülébe nyersen, tudatába fájdalmasan és idegenül Kevin hangja.

Egy pillanat alatt tört rá a valóság, azzal pedig a mardosó éhség, a szomjúság, a rettenetes kimerültség.

– Minden okés? – kérdezte Kevin Gvarektól – vagy csak túl vidámnak látja a helyzetünket?

– Nem a helyzeten mosolygok. Csak valahogy a lelkem kezd megnyugodni...

Hanga Gvarekra nézett, és hirtelen nem tudta eldönteni, vajon komolyan beszél-e. Az a gyanú ébredt benne, hogy amíg nem volt egészen öntudatánál, az a furcsa élmény az előbb kiült az arcára, s a férfi ebből láthatott meg valamit, most meg rajta élcelődik. Aztán ahogy jobban elnézte a férfit, az teljesen őszintének tűnt. Kicsit megnyugodott, hogy nem rajta köszörülnek a nyelvüket, a hallottak viszont elgondolkodtatták... – *Megnyugodni? A lelke? Ez érdekes. Mintha én is... mintha nekem is...* – tovább nem jutott, mert Kevin hideg hangja megint kizökkentette gondolataiból.

– Az jó, így nyugodtabban léphet be a fénybe... Ha esetleg lát egy hosszú alagutat, nagy világossággal a végén, csak mosolyogjon bátran... – mondta minden meggyőződés nélkül.

Hangát most már nagyon irritálta ez a hangvétel. Penetránsan rosszul érezte magát, és ez a fazon itt meg csak dobálja a cinikus megjegyzéseit, amitől semmi sem lesz jobb. Próbálta visszafogni magát, mivel tudta, hogy türelme a rossz közérzettől általában meglehetősen lecsökken.

– Szó sincs arról, hogy örülnék a hajótörésnek és a halálnak. – mondta Gvarek. – De egy idő után az ember máshogy kezdi szemlélni a dolgokat. – magyarázkodott. – Talán megkeseredtem a rengeteg küzdelemtől, és már az ilyen kis dolgoknak is tudok örülni. De mit is tudhat maga erről?

Kevin elvigyorodott és a vízbe köpött. – *Marha* – mondta csak úgy magában, de apró kíváncsiság furakodott elő belőle:

– Miért, maga mit tud róla? – kérdezett vissza – Küzdelem, vér, halál...?

– Talán... harminc év a tengeren megtanítja az embert ezekre a dolgokra.

– Hja, ha maga mondja. De szerintem ez a lány is többet tapasztalt ennél – mutatott hanyag

mozdulattal a nagyszájú leányzóra.

Na, itt lett elég Hangának, és ingerülten kiabálni kezdett:

– Vigyázott volna maga rá jobban, ha már ennyire érdekli! Magának még a nevét sem tudom, de rám sózza ezt a kislányt, hogy legyek én az apja helyett anyja, amíg maga meg mindenféle mással foglalkozik! Legalább ne rosszmájuskodjon velem! Most meg... árasztja itt a rossz hangulatot a cinikus megjegyzéseivel és nagyképűsködik!

– Jól van, nyugi! Nem akartam megbántani... elnézést kérek! – mondta nem túl meggyőzően, majd körbenézett – Nincs valakinél száraz cigaretta?

– Száraz cigi... ez jó. Haha. Miután mindenki befordult a vízbe... – nézett villámló szemekkel Kevinre.

Harry tanácstalanul pillantott körül, majd lekínlódta a hátáról a táskát és némi matatás után kihalászott belőle egy csomag rövid piros Multit.

– Nem dohányzom – magyarázkodott Hangának teljesen feleslegesen – az egyik haveromé volt, csak nálam felejtette – azzal odakínálta a férfinak a cigit, miközben a nadrágzsebéből előhalászta vízhatlan piezo-s öngyújtóját –, minek bagózik, ha a dohányzókészletéből csak a pofáját hozta el? – morogta még oda Kevinnek. – Inkább a lányával törődne – bökött az állával Szamanta felé.

– ...mert szeretem..., hja – nézett körbe ismét és hangosan mindenki tudtára adta: – Nem vagyunk rokonok! – majd mosolyogva nyúlt a felkínált cigaretta felé.

Harry tudta, hogy még egy másik csomag sodornivaló is lapul a hátizsákjában. Egy zacskó jó adag canabisszal. Hiszen ennek az eladásából fedezte a személyes kiadásait, amire a szüleitől nem kapott pénzt. Nem tartotta a füvet veszélyes kábítószernek és néha napján maga is élt vele. Nem túl gyakran, de felrémlt benne, hogy most nagyon feldobná a hangulatát. *És Kevinét is* – nézett vigyorogva a pőfékelő férfira. – *De a marihuána jellegzetes illata tuti lebukás. A pattogós csaj biztos nem hagyná szó nélkül. És most legkevésbé egy életre szóló oktatás hiányzik.* – merengett Harry.

Egy hangos koppanás hangja rázta fel a gondolataiból. A csónak oldalának ütődött valami és Harry a többiekkel együtt rémülten kapta a hang felé a fejét. Megmozdulni senki sem mert elsőre. Óvatosan nyújtogatták a nyakukat a felfordult csónak meredek oldala felé.

Harry nem is értette azonnal, hogy mit lát, a déli nap annyira bántóan vakított. Valami rongycsomó vagy hasonló egy deszkadarabon. És... – Harry megborzongott és visszahőkölt – minden csupa vér.

A nyöszörgés a rongycsomónak látszó valami felől azonban észhez térítette. Hasra vágódott és a csónak széle felé tornázta magát. Még így félhullaként is azonnal felismerte a fiút, aki korábban velük volt a csónakban. A hajón, közös étkezésnél még beszéltek is egymással. Valami John vagy James... Mire Harry elkapta az ájult fiú vállát már Gvarek is ott hasalt mellette, és a másik oldalról húzta felfelé a testet a csónak oldalán. Harryben egy pillanatig felrémlt a szörnyű gyanú, hogy ha felhúzták a srácot, vajon mit fognak látni. Vajon van-e Jamesnek lába?

Noira eltűnődött... Teremtsenek egy szigetet? Nem lenne nagy dolog, nem is először tennék, de ez más. Teremteni valamit azért, hogy néhány hajótörött megmeneküljön? Beleavatkozni a dolgok természetes menetébe? Nem szerette. Bár a többiek nap, mint nap megtették. Persze nem mind... de Hypnothé vagy Crucian, szinte állandóan ezzel szórakoztak. Belenyúltak bármibe, ami az útjukba került. Noira újra elgondolkodott... lehetne egy sziget...

És a gondolat megfogant... az energia integráció elkezdődött... a geometria körvonalazódni kezdett.

James erősödő hangokat hallott. Először azt hitte, valami álom. De aztán fájdalmat érzett a karján, és a lábán. Ez is egyre erősödött. Kezdett magához térni, de a szemét még se ereje, se kedve nem volt kinyitni. A fájdalom már szinte elviselhetetlené vált. Felszisszent. A sós víz marta a szemét, és szinte alig látott, ahogy megpróbálta kinyitni. Az éles fény pengéként szűrődött a szemébe, ezért először inkább gyorsan újra összezárta. Nagy nehezen aztán mégis sikerült nyitva tartania szemeit, majd nagyjából beazonosítania a többieket. Ott volt az a kapitány, vagy mi, Harry, egy férfi, egy nő, és az a nagyszájú lány. – *Ez mindent túl él?* – ez volt az első teljes gondolata.

– Van ivóvíz? Ki szeretném mosni a szememet – tapogatózott James – és a sebeimnek sem ártana. Rohadtul fájnak.

– Az nincs. Sajnálom – fintorgott Harry James-re – viszont a sebeket fertőtleníti a sós víz, még ha marja is mocskosul.

– És valami ehető? Úgy érzem, kilyukadt a gyomrom. Remélem, csak úgy érzem...

– Kaja sincs – rázta a fejét Harry, majd a hátizsákjához kapott – van pár szem szőlőcukor. Nem valami sok ennyi emberre – mutatott körbe rosszkedvűen, de azért előhalászta a zacskót a táskájából.

– Az nekem nagyon kevés lesz. Kötszer sincs, ugye? – kérdezte rosszkedvűen, mert sejtette, hogy nincs...

– Nincs – rázta a fejét Harry – viszont van még valami gond – nézett most Gvarekre lehalkítva a hangját – percek kérdése és összehugyozom magam. A helyet az, hogy elég kicsi ez a hely ahhoz, hogy minden előzetes bejelentés nélkül egyszerűen csak belesöveljek az óceánba, függetlenül a többiek jelenlététől. És ott vannak a nők – intett Hangáék felé Harry – nem igaz, hogy nekik nem kell. Akkor majd mit csinálnak? Ez nem egyszeri alkalom. Beszélni kéne róla. Vagy legalább, jöjjön maga is! – lökte meg vigyorogva Gvarek vállát Harry – egymás mellé állunk itt sorban, szólunk a másik főszernak is, és amikor a csajoknak kell, akkor meg mi fordulunk el.

– Hmmm. Tényleg kellene. Nos a dolgot könnyen megoldhatjuk. A nők elfordulnak addig mi brunyálunk. Aztán fordítva. Ha nekik kellemetlen a dolog, akár a vízbe is merülhetnek, – itt széles vigyor jelent meg az arcán – reméljük a cápák már elmentek.

– Elnézést. Még meg sem köszöntem, hogy megmentették az életem. Ha rajtam múlik, biztos belefulladások...

– Nincs abban semmi fiam. A tengeren sorstársak vagyunk. Ha valakit veszni hagyunk, az olyan mintha magunkból szakítanánk ki egy darabot. – Gvarek, a többiek hitetlenkedő arcát látva széttárta a karját, amitől a csónak kissé megbillent, és csak annyit mondott: – Régi tengerész-bölcsesség!

Gvarek ezután a tengert kezdte el fürkészni. Mintha a látóhatáron feltűnt volna valami mozgó pont. – *Talán csak a képzeletem játszik velem megint...* – gondolta, de nem foglalkozott vele tovább, mivel már túl fáradt volt az ilyesmihez, ráadásul már nagyon kellett vizelnie is.

– Hölgyek, urak, azt hiszem ideje hozzálatni az előbb kitárgyalt dolgoknak. Talán kezdhethék a hölgyek, hiszen övék az elsőbbség. – Ezen kijelentése után csak félszeg pillantásokat váltottak egymással az utasok.

Aztán valaki elindult a csónak orra felé. Ekkor azonban izgatott hangok is hallatszottak már a másik oldalról, és mozgolódás támadt. Valaki csónakot látott nem messze. Gvarek azonnal

magához próbálta ragadta a kezdeményezést. Integezni és kiabálni kezdett a másik csónak felé, de onnan semmi reakció nem látszott, nem hallatszott.

– Talán már nem is él benne senki, de a csónak nincs felfordulva, és ez még jól jöhetne nekünk... a túlélési esélyeink azzal nagyban megnövekednéne....– gondolta Gvarek, de sajnos semmi felszerelésük nem maradt, amivel a másik csónakot közelebb lehetett volna vontatni. Kénytelenek voltak végignézni, ahogy a csónak egyre távolodott tőlük, majd eltűnt a szemük elől.

Noira érzékelte, hogy valami megmozdult. A finom hullámozgás a nem-tér nem-időben, ahogy az éteri síkról lassan levált a gondolat. Az információ kezdett energiává sűrűsödni, majd anyaggá.

– Egy gyönyörű, buja sziget fenséges ragadozókkal... egy tökéletes sziget... képzelődött Noira de valami megzavarta az egyenletesen áradó energia hullámokat.

– Te is itt vagy? – fanyalgott.

– Itt. Látod. – mondta tárgyilagosan Hypnothé, még mindig csukott szemmel. Aztán megfordult, és a többiekre villantva delejes tekintetét, elmondta, amiért jött: – Gondoltam egy patakot, amely aranylóan csillog... Sokak álmában láttam már ilyet... Olyan szép...

Az meg minek? Nem lesz semmi haszna – rázta a fejét Noira – semmi olyan, ami a természetes létezésben használható lenne.

– Korán ítélsz, kedves. – szólt Hypnothé, de hangjában nem volt semmi bántó.

Tyrell elnézett a másik kettő feje felett.

– Nevezzük valami gyümölcsről vagy növényről. Lehetne Paradicsom vagy Banán... De... – morcosan nézett Noirára – nem lehet a tiéd! Az utolsó próbálkozásod is vízbesüllyedt. És milyen hülye nevet választottál... Atlantisz...

– Nem az én szigetem, tudjátok jól! Ugyanarra gondoltunk egyszerre. Csak így történhet.

– Látom, ti már nagy munkában vagytok! – jegyezte meg Bernardo megérkezvén, és mit sem sejtve a többiek cívódásáról, derűsen nézegetett körbe.

– Bernardo! Jó, hogy jössz! – sóhajtott lemondóan Noira –, ezek már megint valami ostobaságot képzelegnek – Noira gondolatai körülölelték a többieket – mondom... vadállatok... és sok gyönyörű növény... egyensúly és szépség... sziklák mindenhol, amin megtörnek a hullámok, hogy a sirályok le tudjanak szállni...

– Ezen még bármikor változtathattok, de a kinézetét nyugodtan rám bízhatjátok – szólt halkán Crucian – ...én mondom néktek, jöjjenek az ég madarai... – és magában kuncogott egy jót.

– Látjátok! Mondom, hogy kell sirály. Hogy tisztán tartsa a partot, vagy amit akartok – de pár sziklát hagyjunk nekik a közelben.

– Gondolkozz előbb egy kicsit. Emlékszel milyen az? Vagy már olyan régen csináltál olyat utoljára, hogy nem is emlékszel rá? Segítek egy picit... – mondta Hypnothé kedvesen, de somolyogva nézett Noira

szemébe.

Noira érzékelte, hogy Hypnothé gondolatai, hogyan mossák át a sajátjait ezért gyorsan eltávolodott.

– Ezzel ne próbálkozz többet! A trükkjeidet hagyd meg a halandóknak – gunyoroskodott Noira – *akarom*, hogy legyen. És az tudod mit jelent.

– Halandóknak?! Én ezt bárkinek, bármikor, édes. Amúgy meg... – Hypnothé várt egy picit, majd lassan folytatta: – *azt* akard csak nyugodtan... Senki nem gátol, csak te érzed úgy.

– Lányok, lányok! Csak nyugalom! – békítgette bájos kis szeretet-impulzusokat bugyogtatva közéjük Bernardo, majd naivul hozzátette: – *Azt* hiszem, ellepem a partot egy kis bódító szerelem-köddel, a halandók szeretik az ilyesmit...

– Könyörgöm! Csak *azt* ne! Teljesen meg fognak buggyanni tőle! – szörnyülködött Noira és igyekezett gondolataival eltüntetni Bernardo elképzelését.

– Crucian! – szólt Hypnothé – Gyere, kérlek! Segíts egy kicsit Noirának! Ismét teljesen elment a humorérzéke... Ugyanazt csinálja, mint bármelyikőnk, de neki nem tetszik, amit mi csinálunk.

– Szó sincs róla! Ez nem ugyanaz, mint amit te műveltél! – Noira ringatózva elpihent egy hullámon –, csináld vissza, ha tudod! – szólt gúnyosan Hypnothéhez, majd otthagya a többieket, eltűnt a víz alatt.

– Visszacsinálni? Szó sincs róla – mosolygott Hypnothé a gyűrűző víz felé nézve. – Szórakoztatóan érdekes színfolt lesz! – és rákacsintott Crucianra.

Az idő egy hatalmas szörny képben jött el értem és jóízűen falt fel a kis bárkában. Biztos voltam benne, hogy nem aludtam, sőt még abban is, hogy egy pillanatra sem hunytam le a szemem, mégis sötét volt és hideg. Lassan felültem. Furcsa volt. Néma csend uralkodott a tengeren, csak a csillagok és a hold világított. Sérült utastársam bőre a csónak másik végében fehérlett, ahogy a hold kevés fénye megvilágította. Kicsit émelyegtem, de ezt a szokásosnál több morfiumnak tudtam be, amit még a nagy műtét után kellett beadnom magamnak a hirtelen jött izgalmak hatására. A csónak is halkán ringatózott a hatalmas kék óceánon. Meg kellene nézmem a lányt- gondoltam magamban. Feltápáskodtam, hogy elinduljak a vizitre, azonban hirtelen a néma csend megváltozott körülöttem. Erőteljes nyomást éreztem a fejemben. Sűrű, tejfehér köd borította el a csónakot. Olyan hirtelen jött, hogy nem igazán tudtam mit reagálni az előttem kibontakozó furcsa jelenségre, ezért inkább gyorsan visszahuppantam a csónak padlójára. Vártam. A csend egyre kísértetiesebb volt. A ködből egy alak látszott kibontakozni. Tényleg túl sok lehetett a morfiom- nyugtattam magam ezzel a gondolattal. Lassan öltött formát, női alaknak tűnt, légies teste, miután formát öltött, az én irányomban indult el. Önkéntelenül is a csónak végébe húzódtam. Váratlanul valami nekiütközött a csónaknak, hatalmasat koppant a néma csendben. Gyorsan odafordítottam tekintetem, a köd már a múlté volt, viszont ami helyette maradt, az legvadabb vízióimban sem fordult elő. Rengeteg holttest lebegett a csónak körül. Több száz lehetett, amíg a szem ellátott, testek lebegtek a feketének tűnő vízfelszínen. Mire észbe kaphattam volna, igen erős kezek szorítását éreztem a nyakamon. A természetfeletti erő a magasba emelt, majd a vízbe hajított mintha csak egy apró kavics volnék. A jéghideg óceánban találtam magam rengeteg puffadt test között, amelyek elzárták utamat a felszíntől. Pánikba estem,

megfulladok – hasított belém a gondolat. Éreztem, ahogy a láthatatlan erő a mélybe ránt a lábamnál fogva egyre mélyebbre, le a végtelen víztömeg fenekére. Minden elsötétült. Mintha rossz filmet fűttek volna be a vetítógépbe, abban a pillanatban, hogy elvesztettem volna az eszméletemet egy tágas csarnokban találtam magam. Álltam, mintha mi sem történt volna. Elöttem egy viszonylag nagy márványasztal volt, amelyen a lány feküdt, akit a köd, néhány pillanattal ezelőtt még szintén elnyelt, a csónakkal együtt. Békésen feküdt, mintha aludt volna de én tudtam a szörnyű igazságot, rengeteg halottat láttam már. Fölé hajoltam, hátha megtudom mi okozta a halált. Hirtelen felnyitotta szemeit és egy erőteljes mozdulattal belevágott valamit a jobb szemembe. Ordítottam a fájdalomtól, az arcomhoz kaptam a kezeim. Miért nem tudtál rajtam segíteni? – ordította a lány a fülemhez hajolva. Együtt ordítottunk a hatalmas csarnokban, én összecuklottam a fájdalomtól. Csak feküdtem a földön miközben az egyik szemem szépen, csendben fojt ki a kezeim közt. Ekkor egy hang szólalt meg messze tőlem. Most már visszamehetsz. Éreztem, ahogy a padlóból víz tör elő és mindent elnyel, velem együtt. Egy szikla mellett tértem magamhoz, körülöttem a csónakom darabjai hevertek szerte széjjel. Nem igazán értettem hol lehetek, minden hirtelen történt. A szívem még hevesen vert, gyorsan az arcomhoz kaptam és igen mély levegőt vettem, a szemem rendben volt. Hátrafordultam. Úgy éreztem magam mint akin egy egész elefántcsorda trappolt volna keresztül, de legalább életben voltam.

Rezignáltnak, szó nélkül ültek a sima víztükrön még csak nem is ringatózó csónokban. A forró, kíméletlen délutánnak úgy tűnt, soha sem lesz már vége. Az elcsigázott, éhes, szomjas társaság hallgatásba burkolózott a rémképek és kimerültségük elől.

A sivár egyhangúságot csak néha törte meg egy-egy elrepülő madár. Hangának sem volt kedve szólni már a többiekhez, csak nézte a madarak röptét. Az egyik, fejük fölött átsuhanó madár árnyékát követte tekintetével a csónak széléig, majd szeme ott lustán megállapodott.

Kisvártatva, mint villámcsapás hasított Hangába a borulás előtti pillanat emlékképe.

Hirtelen, kapkodva kezdett a csónak szélénél a vízben tapogatózni, miközben egy-két megnyugtató mozdulattal jelezte társainak, hogy minden rendben van, nem kapott megint idegrohamot.

Számára is hihetetlen volt, amikor keze beleütközött a táskába, ami ott lógott, alattuk, a vízben. – *Úristen! Csak most ki ne csússzon a kezemből!* – gondolta, amikor húzni kezdte a szíját. Kiemelni viszont nem bírta, de addigra társai már felfogták mit művel, és segítettek. Nem volt egyszerű, a táska az áramlattól mindig alájuk úszott, és minduntalan beleakadt a csónak peremébe. Végül a csónak irányát fordították meg, kézzel lapátolva a vizet, és együttes erővel kiemelték. Mint valami királyi trófeát fektették középre, és mindenki árgus szemekkel meredt rá. Hangából a remény, hogy valami ihatót vagy ehetőt talál, elmosta a szégyenkezést, hogy személyes, intim tárgyai idegenek elé kerülnek, és vadul esett neki a kipakolásnak. Csuumom vizes, valaha élére hajtogatott ruhák, fehérneműk, neszesszer, elázott sminkkészlet, betét, sebtapasz, ékszeres dobozka és még ki tudja mi minden landolt a csónak tetején, mire végül megtalálta az üveget. Ép volt! Sóvárgón, kapkodva, szinte lerobbantották róla a kupakot, gondolkodni sem tudtak, de nem is akartak; mohón inni kezdték. Gyorsan és kíméletlenül bántak el az üveg tartalmával. Az alkohol úgy vágta őket fejbe, mint valami balta. Egy pillanat alatt részegedtek le, és értelmetlen vigyorral az arcukon, bizonytalan mozdulatokkal lekucorodtak, majd úgy és ott, ahol voltak, elaludtak.

– Hihetetlen... – gondolta Crucian – ezek nem normálisak..., sebjaj – s el-

fordította tekintetét az önmagukat kiszáradásra ítélt hajótöröttekről. Figyelmét a semmiből létrejött szigetre emelte, amit gondosan, vastag köddel fedett el a túlélők szeme elől.

Körbelebegte a Szigetet. A különböző dimbek-dombok, erdők, állatok és növények valamint az északi parton lévő futóhomok mezeje gazdag fantáziát sejtetett alakítóikról. Mindenből volt egy kicsi, csak Crucian keze munkája hiányzott.

– Alakul, alakul – mérte végig a partot, majd az egyik – szinte emberi arcot formáló sziklát kezdte tanulmányozni. Hypnothéra emlékeztette. – Vajon ez az Ő műve? Mindegy..., kicsit feldobom, – majd a gondolatban kialakult ősi erő azonnal átváltoztatta a sziklát... teljesen lila színűre.

– Tetszik – mosolyodott el Crucian, és belegendolt, vajon idolként fogják-e emlegetni művét? – majd körbekémlelt a semmibe, társait keresve – Nos, hölgyeim, uraim? Lebbenthetem a fátylat? – és gondolatban kajánul elvigyorodott...

– Látom, nem hagyod kihasználatlanul az időt! – szólalt meg háta mögött Hypnothé – Szép szín. Tetszeni fog majd Bernardonak... – jegyezte meg kajánul. Aztán kedvtelve nézegette a Szigetet. Az emberek álmaiban látott már hasonló, szépséges helyeket, de így, ilyen tökéletes teljességű egészet még soha. Egy kicsit meg is hatódott. – *Tényleg ide eresszük ezeket az embereket?* – gondolkodott. – *Az istenek kertjébe?* Eszébe jutott egy régen valahol hallott kifejezés: Édenkert... de jelentésében kissé elbizonytalanodott. Elmélázott még szemével az ezüstösen csillogó partot nyaldosó hullámokon, de Crucian kérdő tekintete gondolatait visszazökkentette.

– *Ám legyen* – jutott dülőre magában végül. – *Engedjük ide az embereket* – és nagyot sóhajtott.

– De Crucian várj kérlek, ne ébreszd még őket! – mondta szelíd mosollyal az arcán az alvókra nézve. – Jót fog tenni nekik a pihenés.

– Pihenés... Delíriumot akartál mondani, ugye? Az álmaidtól néha az ember – vagy bármi – képes a feje tetejére állni – vigyorgott vissza Crucian, – de az alkeszt egy kicsit durvának tartom...

– Ne aggódj, nem lesz semmi bajuk! Gondoskodtam róluk. Amúgy is pont eleget szenvedtek már... szerintem a cápákkal egy kicsit túlzásba esett valaki. – húzta össze kissé szemöldökét Hypnothé.

– Ők valószínűleg rendbe jönnek – huppant közéjük egy teniszlabda vidámságával Tyrell és elnyújtózott a semmiben – de ha nem jönnek, az is jó.

– Á, Tyrell, te itt? No, igen, Noira majd dolgozhat rajtuk.

– Szerintem azt nem érik meg, amíg a vajákos keze közé kerülnek! Mondtam is Zeisnek, hogy ha túl hamar vízbe fojtják egymást, oda a móka. De szerintem nem érdekli!

– Kezdem érteni... és beszéltél Xehulannal is? – kérdezte bosszúsan Hypnothé, és összenézett Cruciannal.

Tyrell megrázta az üstökét és könnyedén felnevetett.

– Ki? Én? – nézett körül – Sosem állnék szóba olyannal, aki nem áll szóba velem! – Tyrell egy pillanatra elmélázott, majd a többiekhez

fordult. – Akarjátok, hogy ezt hosszabban kifejtsem? Szerintem remek gondolat!

Meglepetten nézett körül. A másik kettő köddé vált. Tyrell bosszúsan csapott a levegőbe, majd ezzel a mozdulattal szét is oszlott a könnyed tengeri szél hátán.

Xehulan távolról figyelte az istenek gyermeteg játékát, fel alá sétált az éterben. Vékony, mégis tiszteletparancsoló alakja még az istenek előtt is rejtve volt.

– Balga, balga, komolytalan istenek – suttozta. Mit tegyek hát veletek? A stilizált emberi arc, amely most arany fényben fürdött, mozdulatlanul meredt maga elé. És mit csináljak a halandókkal? Xehulan méregzöld, végtelen kort tükröző szemei a semmit fürkészték. Zeis – hangzott el végül a név az álarc alól. Kis idő múlva egy női alak jelent meg a távolban és közeledett az isten felé. Végül a gyönyörűség, magát a tökélyt megtestesítő, Zeis állt Xehulan előtt. Tökéletes idomokkal megáldott testét, csupán néhány igen vékony selyemruha takarta el. Hosszú, göndör, aranylő fürtjei a háta közepéig omlottak, ártatlannak tűnő barnai szemeit az istenen pihentette, telt ajkaival mosolygott rá.

– Itt vagyok – búgta selymes hangján, majd mélyen meghajolt.

– Zavard össze a halandókat – mondta nyugodt hangon Xehulan – az istenekre később lesz gondunk. Jól tetted, hogy egyiküket külön választottad a többitől.

– Jó tanárom voltál – válaszolta incselkedve a lány. Mégis hogy zavarjam össze őket?

– Rád bízom, végtelenül kegyetlen Zeisem. A sziget nem sokáig fog tündökölni a maga bugyuta szépségében, de hagyom, had játszanak még vele. Addig is menj, keresd meg a többi halandót.

A lány ismét mélyen meghajolt és kecses mozdulatokkal elindult a végtelenbe, hogy újabb áldozataira leljen.